

ufarlig for Folkekirkenes Stilling paa de Steder, hvor mange af Befolkningen er udtraadt af Folkekirken, eller hvor der er dannet Valgmenigheder. Kirkeskatten falder paa de Steder saa tungt paa de til Folkekirken hørende Medlemmer, at der bør ske en Forandring. Derfor er jeg glad for, at den højtærede Kirkeminister har taget Anledning til at stille de to Ændringsforslag under Nr. 12 og 13. I et Sogn i den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere, udskrives Kirkeskatten med ikke mindre end $3\frac{1}{3}$ pCt. af den skattepligtige Indkomst. Dette medfører f. Eks., at en almindelig Haandværkssvend, der lever af, hvad han tjener med sine Hænder, maa udrede en Kirkeskat paa ikke mindre end 85 Kr.; og en Arbejdsmand, der er Indsiddet og lever med sin Familie af sin daglige Fortjeneste og ikke har noget som helst andet, maa svare en Kirkeskat paa 50—60 Kr. Jeg kan endnu nævne, at en ret velstillet Gaardmand maa svare ikke mindre end ca. 400 Kr. alene i Kirkeskat.

Paa den Maade lægges der gennem Kirkeskatten en ret stor Byrde paa disse Folk. Hvis det saa endda var saaledes, at alle ligestillede i det paagældende Sogn og i de omliggende Sogne skulde svare det samme Skattebeløb, vilde der maaske være mindre Grund til at paatale Forholdet; thi saa vilde man sige: Hvad der er Ret for den ene, er ogsaa Billighed for den anden. Men dette er aldeles ikke Tilfældet. Kirkeskatten er for en Del en frivillig Skat; hvis de paagældende Skatteydere melder sig ud af Folkekirken, slipper de helt for at betale denne Skat. Jeg kan ikke se rettere, end at de nugældende Regler for Kirkeskattens Paaligning indeholder en indirekte Opfordring til at udmelde sig af Folkekirken, og saadan Udmeldelse ønsker jeg ikke skal finde Sted i større Udstrækning. Derfor er jeg meget vel tilfreds med den højtærede Ministers Ændringsforslag, idet jeg haaber, at man derved vil raade Bod paa de værste Ulemper. Da det i Henhold til Ændringsforslag Nr. 12 i høj Grad er overladt til Ministerens Skøn at afgøre, hvor den almindelige Paaligning skal fraviges, skal jeg opfordre Ministeren til at bringe den givne Bemyndigelse til at foretage en ensartet Paaligning af Kirkeskatten i Anvendelse i saa stor Udstrækning som muligt. I det hele tror jeg, det vilde være bedst, om Kirkeskatten paalignedes ens over hele Landet alene i Forhold til Skatteevnen og ikke som nu paalignedes i de enkelte Kommuner hver for sig; derved vilde denne Skat

blive mindre trykkende paa de Steder, hvor det nu er galt. Endvidere burde det vistnok tages under Overvejelse, om ikke Kommunerne i Stedet for som nu Folkekirken burde bære Udgifterne til Kirkebøgernes Førelse, Kirkegaardenes Vedligeholdelse og lignende. Det er Forhold, som vel ikke kan finde deres Afgørelse ved dette Lovforslag, men en Del af dem har man behandlet i Udvalget, og jeg synes alligevel, det er rimeligt, at dette Forhold tages frem til Overvejelse. Maaske er det Spørgsmaal, som det nedsatte kirkelige Udvalg af sig selv tager op til Behandling. Hvis det ikke er Tilfældet, vil jeg henstille til den højtærede Kirkeminister, at han drager Om-sorg for, at det sker.

Det var kun disse enkelte Forhold, jeg gerne vilde gøre opmærksom paa, i øvrigt kan jeg henholde mig til de af Ordføreren fremsatte Betragtninger angaaende Ændringsforslagene.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Uagtet der til dette Lovforslag er stillet en Række Ændringsforslag, og uagtet jeg har haft flere Forhandlinger med Udvalget, maa jeg dog paaskønne den Forhandlingsvillighed, som Udvalget har vist. Jeg kan bringe Udvalget min Tak for, at det har fremmet Lovforslaget med de Ændringsforslag, som nu foreligger, af hvilke nogle er Ændringsforslag, jeg har maattet stille paa Grund af Forholdene, og som Udvalget beredvilligt har tiltraadt.

Hvad Betænkningen angaar, skal jeg sige, at jeg har haft en Forhandling med Udvalget om, hvorvidt man kunde fastsætte bestemte Regler for Pensioneringen af saadanne Kordegne, som er ansatte, før Præstelønningsloven blev gennemført; men det har ikke været muligt for Udvalget og mig i Fællesskab at finde Regler, som vi mente, vi kunde staa paa i saa Henseende, og derfor er det endt med, at der er fremsat den Udtalelse, som findes i Betænkningen om, at saadanne Kordegne efter Lovforslaget har Krav paa en Understøttelse, og „Udvalget forventer, at der ved Fastsættelse af de i Stykke 13 omhandlede Understøttelser vil blive taget Hensyn til berettigede Forventninger“. Naar der staaer en saadan Udtalelse i Betænkningen, mener jeg, det er Ministerens Pligt i paakommende Tilfælde, naar der bliver Tale om Fastsættelse af en saadan Understøttelse, hvis denne ikke skulde blive fastsat paa en Maade, som virkelig giver den vedkommende Kordegn, der skal gaa af, en passende Sum, da at gøre den stedlige Bestyrelse opmærksom